

DE CE CINSTIM PE MAICA DOMNULUI ?

de parintele Ilie Cleopa

Noi creștinii ortodocși cinstim pe Prea Sfânta Fecioară Maria mai mult decât pe toți sfinții și îngerii din cer, pentru că ea s-a învrednicit să nască pe Hristos, Mîntuitorul lumii, prin umbrirea Duhului Sfînt.

Cinstirea pe care o dăm Maicii Domnului se numește *preacinstire*, căci ea nu este numai o „*prietenă*” a Lui, asemenea celorlalți sfinți, ci este mai presus decât toți sfinții și îngerii!

De aceea, atît îngerii cît și oamenii i se închină, și o cinstesc cu rugăciuni, cu cîntări, slujbe și cuvinte de laudă.

Așa i s-a închinat Arhanghelul Gavriil la Buna Vestire (Luca 1, 28-29) și Sfînta Elisabeta, mama lui Ioan Botezătorul (Luca 1,40-43)

Însăși Preasfînta Fecioară Maria proorocește despre ea prin Duhul Sfînt : „*Că iată de acum mă vor ferici toate neamurile, că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic...*” (Luca 1, 48-49).

Din aceste cuvinte înțelegem că cinstirea Maicii Domnului este voită și rînduită de însuși Dumnezeu. Această cinstire pe care i-o dă Biserica Ortodoxă Fecioarei Maria formează cultul Maicii Domnului

În cadrul cultului Preasfîntei Născătoare de Dumnezeu, amintim mai întîi marile praznice împăratești închinat ei, precum sînt : Nașterea Maicii Domnului, Intrarea în Biserică, Buna Vestire și Adormirea Maicii Domnului.

Apoi slujbele ce se fac în biserici și mănăstiri în cinstea ei, acatistele, paraclisele și icoanele împodobite atît de frumos, mai ales cele făcătoare de minuni și multe alte rugăciuni prin care cerem ajutorul Maicii Domnului în toate zilele vieții noastre.

Cinstim pe Maica Domnului pentru că ea este maică după trup a Fiului lui Dumnezeu și cea dintîi rugătoare pentru lume înaintea Preasfîntei Treimi. Ea ne ajută cel mai mult la dobîndirea mîntuirii prin sfintele ei rugăciuni.

Însă, de-a lungul veacurilor s-au ivit și unii hulitori atît împotriva Mîntuitorului și a Evangheliei Lui, cît și împotriva Maicii Domnului, pe care îi numim eretici sau sectanți.

Sfîntul Apostol Pavel In Epistolele sale arată că în zilele din urmă vor apărea oameni care nu vor mai suferi învățătura dreptei credințe, ci își vor pune învățători după faptele lor, abătîndu-se către basme.

Adică, avînd înfățișarea adevăratei credințe, vor tăgădui puterea ei, mereu învățînd și neputînd ajunge la cunoașterea adevărului.

„*După cum Iannes și Iambres s-au împotrivit lui Moise, așa și aceștia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte și netrebnici pentru credință. Dar nu vor merge mai departe pentru că nebunia lor va fi vădită tuturor, precum a fost și a acelora. Iar oamenii răi și amăgitori vor merge spre tot mai rău, rătăcind pe alții și rătăciți fiind ei înșiși*” (II Timotei 3, 8-9 ; 13).

Noi dintru începutul plămădirii acestui neam, așa ne știm, români și creștini ortodocși. Așa ne-am născut și avem datoria să păstrăm curat și deplin ce am moștenit de la străbuni, ca de la însuși Dumnezeu. Iată ce spune Sfîntul Apostol Pavel: „*Stați neclintiți și țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvînt, fie prin epistola noastră*” (II Tesaloniceni 2, 15).

Protestanții și împreună cu ei sectanții neoprotestanți din zilele noastre, numiți și „pocăiți”, printre multele lor rătăcirii și învățături mincinoase, hulesc cel mai mult pe Preasfînta Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioara Maria.

Spun acești hulitori ai Maicii Domnului că nu trebuie să-i dăm multă cinstire fiindcă nici chiar Fiul ei Iisus Hristos n-ar fi cinstit-o
Aceasta o văd ei în cuvintele Mîntuitorului :

„*Și oarecine îi zice: iată mama și frații Tăi stau afară, căutînd să-Ți vorbească. Iar El răspunzînd i-a zis: cine este mama Mea și cine sînt frații Mei? Și întinzînd mîna către ucenicii Săi, zise: iată mama Mea și frații Mei. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este și frate și soră și mamă*” (Matei 12, 47-50).

Deci, spun sectarii, faptul că Fecioara Maria i-a fost mamă nu are

nici o importanță în fața Lui, legăturile Sale de sînge sau rudenie trupească n-au nici un preț și nici o precădere față de legăturile Sale spirituale cu cei ce fac voia Tatălui, oricine ar fi aceștia.

Încă mai adaugă ei că aceasta se vede și din modul cum i se adresează Mîntuitorul și în alte prilejuri, numind-o femeie, ceea ce cred ei că a fost căsătorită, iar nu fecioară, căci așa înțeleg ei cuvîntul Scripturii: „*Deci Iisus văzînd pe Maica Sa și pe ucenicul pe care îl iubea, stînd alături, a zis Maicii Sale: „Femeie, iată fiul tău...”*”. (Ioan 19, 26).

Tot așa o numește disprețuitor, zic sectarii, și la nunta din Cana Galileii: „*Zis-a ei Iisus : Ce este Mie și ție, femeie ?*” (Ioan 2, 4). Și în acest caz noi nu o putem socoti mai mult și nu îi putem aduce un cult deosebit, spun "pocăiții".

Dar nu e așa cum cred acești rătăciți de la adevăr ce răstălmăcesc Sfînta Scriptură după mintea lor bolnavă și plină de mîndrie, căci:

1. În primul caz este vorba de altceva, și anume că, în afară de înrudirea trupească mai există și o altă înrudire cu Hristos, mult mai mare și mai importantă, înrudirea sufletească, ce constă în a face voia lui Dumnezeu. Această înrudire nu desființează însă și nu micșorează pe cea trupească. Deosebirea constă numai în aceea că înrudirea sufletească o poate cîștiga oricine, împlinind voia Tatălui.

Înrudire înseamnă nu numai o legătură de sînge trupească, ci și o legătură de dragoste și de unitate sufletească. Cel ce face voia lui Dumnezeu, acela devine sufletește înrudit cu Dumnezeu.

Astfel, prin cuvintele de mai sus, Mîntuitorul nici nu a înlăturat înrudirea Sa trupească cu Maica Sa, nici n-a micșorat cinstirea ce i se cuvenea unei mame de la fiul ei, ci numai a căutat să accentueze că cealaltă înrudire cu El, cea sufletească, deși este de mare preț, o poate realiza totuși orice credincios.

Așadar, a fost un cuvînt de îndemn și de încurajare la adresa mulțimii, iar nu unul de dispreț la adresa Maicii Sale. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cît a fost cu Maica Sa pe pămînt, pururea o asculta și o iubea pe ea și era supus față de ea (Luca 2, 51) și oricînd îi cerea ceva nu se arăta neascultător față de ea.

Astfel, la nunta din Cana Galileii, la cererea Mamei Sale, El a făcut prima minune, prefăcînd apa în vin (Ioan 2, 3-10). Apoi a avut mare grijă de Maica Sa chiar și cînd era răstignit pe cruce, purtîndu-i de grijă și dînd-o spre îngrijire celui mai iubit dintre ucenicii Lui — Sfîntului Ioan Evanghelistul - după cum este scris: „*Deci, Iisus văzînd pe Maica Sa și pe ucenicul pe care îl iubea stînd alături, a zis Maicii Sale; Femeie, iată fiul tău. Apoi a zis ucenicului Său ; Iată mama ta. Și din ceasul acela ucenicul a luat-o sub îngrijirea sa*” (Ioan 19, 26-27). Vezi că Mîntuitorul aici, în vremea cea mai grea a suferințelor Sale de pe cruce, nu a neglijat purtarea de grijă față de Maica Sa care L-a născut și L-a crescut ?

Și cum ar fi putut să disprețuiască pe Maica Sa, cînd însuși Dumnezeu a dat poruncă să ne cinstim părinții, după cum e scris: „*Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta...*” (Deut. 5, 16).

2. În al doilea caz nu e vorba de dispreț, ci, dimpotrivă, se vede cum S-a îngrijit de soarta ei încredințînd-o pe ea purtării de grijă apostolului Ioan - știind că El nu va mai sta pe pămînt pentru ca să o îngrijească în restul vieții ei, după cum am arătat și mai sus.

Acest lucru nu e o necinstire, ci cu adevărat, o mare cinstire și respect față de Mama Sa, căreia nici în chinurile de pe Cruce nu uită să-i poarte de grijă, urmare a dragostei celei mari pe care o avea față de ea, ca mamă. Iar dacă o numește „*femeie*”, nicidecum în înțeles de femeie căsătorită sau în semn de dispreț, ci numai în înțelesul de gen feminin, deosebire între bărbat și femeie. Căci tot așa s-au adresat și cei doi îngeri Mariei Magdalena la mormînt : „*Femeie, de ce plîngi ?*” (Ioan 20, 12-13). Iar cei doi bărbați care s-au arătat ia înălțarea la cer a Domnului, au zis către Apostoli : „*Bărbați galileeni, ce stați privind la cer?*” (Fapte 1, 11).

Nici îngerii, nici cei doi bărbați n-au adresat disprețuitor cuvintele „*femeie*” sau „*bărbați*”, ci dimpotrivă, în chip mîngîietor.

Ne mai întrebă ei unde spune Sfînta Scriptura că Maria, mama lui Iisus, a fost Fecioară și Pururea Fecioară, așa cum o numim noi.

Că a născut fiind fecioară, Sfînta Scriptură ne arată în acest fel: „*Cînd arhanghelul Gavriil a venit în Nazaret și i-a binevestit ei că*

va naște pe Fiul lui Dumnezeu (Luca 1, 35), intrînd la ea a numit-o „plină de har” și „binecuvîntată între femei” (Luca 1, 28).

Se vede cum arhanghelul s-a închinat Fecioarei Maria, numind-o pe ea „plină de har” și „binecuvîntată între femei” și că ea a aflat mare har la Dumnezeu, cum că n-a cunoscut bărbat, cum a fost umbrită de puterea Celui Preaînalt și că a zămislit și a născut din Duhul Sfînt pe Fiul lui Dumnezeu.

Deși era fecioară, neștiind de bărbat, îngerul Domnului nu i-a zis „binecuvîntată ești tu între fecioare”, ci „binecuvîntată ești tu între femei”, prin aceasta nearătînd dispreț față de Preasfînta Născătoare de Dumnezeu, cea „plină de har”, ci descoperind o taină veche :

„zdrobirea capului șarpelui prin femeie” (Facerea 3, 15) și că ea va fi acea tainică și duhovnicească Evă care va naște pe noul Adam, Hristos, Care va aduce viața în lume.

Dumnezeieștii Părinți ai Bisericii zic că Hristos S-a numit **sămînța femeii** (Facerea 3, 15), ca unul ce nu S-a născut din sămînță de bărbat, ci de la Duhul Sfînt și din preacuratele sînguri ale Preasfîntei Fecioare și-a luat Trup.

În ziua cea mare a judecății de apoi, această împărăteasă și Fecioară Maria, va sta de-a dreapta tronului Fiului său, cu mare și negrăită slavă, după cum psalmistul arată, zicînd : „Șezut-o împărăteasa de-a dreapta Ta îmbrăcată în haină aurită și prea înfrumusețată,, (Ps. 44, 10-12, 21).

Pentru că Arhanghelul Gavriil a numit-o pe ea femei cînd a zis : „binecuvîntată ești tu între femei”, apoi pentru aceasta, înseamnă că Fecioara Maria a fost femeie căsătorită? Oare n-a zis ea la închinarea îngerului că „nu știu de bărbat” (adică sînt fecioară) ?

Sau cînd Dumnezeu a zidit-o pe Eva din coasta lui Adam (Facerea 2, 21-22) și a adus-o la el, iar el a numit-o „femeie”, oare și atunci Eva era femeie căsătorită, fiindcă Adam a numit-o *femeie* ? Oare nu era atunci Eva fecioară zidită din trupul lui Adam cel feciorelnic fără împreunare de femeie ?

Așadar, dacă Eva a fost' zidită de Dumnezeu fecioară, iar însuși Dumnezeu și Adam, pe această fecioară o numesc „femeie”, apoi o

numește pe ea femeie în înțeles de femeie căsătorită - cum rău înțeleg toți sectarii și ereticii ?

Căci precum Eva era fecioară, atunci cînd i-a zis femeie, tot așa, Eva cea tainică și duhovnicească, Prea Curata Fecioară Maria, care a născut pe Noul Adam, Hristos, Fecioară este în vecii vecilor cu toate că Sfînta Scriptură o numește pe ea femeie, arătînd prin aceasta numai genul ei feminin.

Atunci Adam, prin lucrarea lui Dumnezeu a născut întru feciorie, din trupul său, **femeie fără de femeie** (adică fără a se împreuna cu femeie), iar la plinirea vremii, fîrea femeiască, prin lucrarea Sfîntului Duh, a născut **bărbat fără de bărbat**, în feciorie nascînd Fecioara și rămînînd fecioară, precum și la început a născut Adam întru feciorie.

Așa binevoind Dumnezeu, ca întru Fecioara Maria să dea împrumut firii lui Adam celui vechi prin Noul Adam, Cel născut din Fecioara, Care a venit în lume și S-a îmbrăcat în fîrea noastră din negrăita Sa milă și bunătate, pentru ca să izbăvească pe vechiul Adam cu tot neamul lui din osîndă și din moarte. „Căci precum întru Adam toți mor, așa întru Hristos, toți înviază” (Romani 6, 5-8; Ioan 3, 16 ; 5, 24 ș.a.).

Deci ia aminte, omule rătăcit - tu și cei asemenea ție - că Sfînta Scriptură nu numește pe Maica Domnului „femeie” în sensul de femeie căsătorită cum înțelegeți voi, ci prin cuvîntul „femeie”, Sfînta Scriptură arată numai genul feminin al Sfîntei Fecioare Maria și totodată arată în chip umbros și tainic că este femeie a cărei sămînță (Hristos) va zdrobi capul șarpelui și prin care va veni mîntuirea neamului omenesc.

La cele de mai sus trebuie adăugat :

- fiind Maică a Mîntuitorului, Fecioara Maria a primit cea mai mare cinste pe care o poate avea o făptură ;
- zămislind de la Duhul Sfînt pe Mîntuitorul, a fost cu totul curățită de păcate, ca nici un alt om, oricît de sfînt ar fi fost ;
- fiindu-i prezisă de Dumnezeu cinstirea ei - ca nici o altă cinstire a vreunui om - Sfînta Fecioară Maria trebuie socotită cea

mai sfântă dintre sfinți, așa cum Sfântul Ioan Botezătorul este cel mai mare între prooroci (Maleahi 3 ; Isaia 40, 3).

Pentru toate acestea, Sfintei Fecioare Maria i se cuvine o cinstire mai mare decât altor sfinți (preacinstire), ea fiind împărăteasa și coroana tuturor sfinților. Iar cum că și după naștere a rămas fecioară, citește cele proorocite despre ea de Iezechil (44, 1-3).

Mai adaugă acești rătăciți că nu trebuie să-i dăm prea multa cinstire Fecioarei Maria și nici să o numim pururea Fecioară, pentru că a avut mai mulți copii, care sînt numiți de Sfînta Scriptură „frați și surori” ai lui Iisus, iar Iisus este numit „întîiul născut” (Matei 1, 25), de unde urmează că ulterior a mai avut și alți fii.

Într-adevăr, Biblia ne vorbește de niște frați ai Domnului și de asemenea despre surorile Lui, cînd redă cuvintele iudeilor, nedumeriți de persoana minunată a Domnului: „*Au nu este acesta Feciorul teslarului ? Au nu este Mama Lui Maria și frații Lui, Iacov și Iosif și Simon și Iuda ? Și surorile Lui au nu sînt toate la noi ?*” (Matei 13, 55-56 ; Marcu 6, 3).

Dar, în primul citat, expresia „*primul născut*” nu înseamnă numaidecît că trebuie să presupunem și existența altor născuți ulterior (al doilea, al treilea...).

Acesta este un fel de a vorbi în Vechiul Testament, un „întîiul născut” se numește cel ce deschide întîi pîntecele, indiferent dacă va mai avea și alții frați sau nu (Ieșire 13, 2), și unde adeseori numărul cardinal (1, 2, 3...) este înlocuit sau întrebuintat amestecat cu cel ordinal (întîiul, al doilea).

Ebraismul acesta a intrat și în uzul de vorbire al Noului Testament. În cazul de față „întîiul născut” înseamnă „*unul născut*”, cu înțelesul de „*unicul născut*”. Alt înțeles e exclus, deoarece dacă într-adevăr Iisus ar mai fi avut și alți frați trupești (fii ai Mariei), n-ar fi lăsat-o pe Maica Sa în grija unui Apostol, ci în grija vreunui fiu de-al ei.

În citatul al doilea, în adevăr este vorba de „*frați*” și de „*surori*” ai Domnului. Frații sînt chiar amintiți cu numele și sînt patru, iar surorile, trebuie să fi fost cel puțin două. Ei însă în nici un caz nu au putut fi frați naturali ai lui Iisus Hristos și fii ai Mariei, Mama lui

Iisus, pentru că :

— după o veche și unanimă tradiție, Maria, Mama lui Iisus, a rămas după naștere fecioară, așa cum a fost preînchipuită în vedenia proorocului Iezechil (44, 1-3) ;

— mama acestor așa-ziiși frați ai Domnului este o altă persoană decât Fecioara Maria, căci e numită în Sfînta Scriptură „*Maria*” sau „*cealaltă Marie*” sau „*sora Mamei Lui, Maria lui Cleopa*”, fiind amintită chiar alături de Maica Domnului și în apropierea ei (Matei 27, 55-56 ; 28, 1 ; Marcu 15, 40-47 ; Ioan 19, 25) ;

— „*frații*” Domnului nici ei înșiși nu se numesc frați, ci „*rob*” (Iacov 1, 1) și „*slujitor*” (Iuda 1, 1) ai Domnului, autorii celor două epistole sobornicești. Ori acolo ei se numesc „*rob*” (Iacov 1, 1) și „*slujitor*” (Iuda 1, 1) ai Domnului, iar nu frați ; —dacă ar fi fost frați naturali ai Săi, Hristos i-ar fi făcut apostoli.

Unii presupun că acești doi dintre „*frații Domnului*”, anume Iacov și Iuda, ar fi identici cu cei doi apostoli - care poartă aceste nume (Iacov fiind conumit la fel cu „*fratele Domnului*”, cel mic — în toate listele Apostolilor — iar Iuda, „*fratele Domnului*”, ar fi fost Iuda Tadeul).

Totuși, aceasta este o simplă presupunere, neîndestulător de întemeiată, mai ales că ei înșiși nu se numesc apostoli, după cum nu se numesc „*frați ai Domnului*”.

Despre Iacov — „*fratele Domnului*” — se știe numai că a fost cel dintîi episcop al Ierusalimului și că se bucura de cea mai mare autoritate în fața credincioșilor cît și a apostolilor (Fapte 12, 17 ; 15, 13), în timp ce Iacov al lui Zevedeu fusese ucis (Fapte 12, 2) ;

— Hristos ar fi încredințat îngrijirii lor pe Fecioara Maria, iar nu apostolului Ioan, care, oricum ar fi fost mai străin acesteia decât un fiu sau fiică a ei ;

— ținînd seama de faptul că peste tot în Orient, dar în special la iudei, „*frate*” se întrebuintează și în înțeles mai larg, de verișori sau de alte înrudiri mai apropiate sau mai îndepărtate, ca de exemplu la Facerea (13, 8), unde Avraam îl numește pe Lot frate, deși îi era nepot de frate (Facerea 11, 27), trebuie să admitem că „*frații*

Domnului" au fost verișori ai Lui Iisus: Dar nu verișori primari, pentru că deși mama lor e numită soră a Maicii Domnului (Ioan 19, 25), ea nu poate să fi fost soră bună a acesteia, deoarece purta același nume cu Maria, ci cuvântul soră, trebuie să aibă aici de asemenea înțelesul de cumnată, deoarece Fecioara Maria este singură la părinți. Ar putea însemna cumnată după Iosif, care nu este exclus să fi avut vreo soră măritată. În acest caz, fiii ei, numiți frații Domnului, ar putea fi cel mult verișori secundari ai lui Iisus Hristos.

Deși nu mai au ce adăuga despre fecioria Maicii Domnului și după naștere, ei mai aduc și acest citat din Sfânta Scriptură : „*Și n-a cunoscut-o pe ea pînă cînd a născut pe Fiul Său Cel Unul Născut, Căruia I-a pus numele Iisus*" (Matei 1, 25), înțelegînd ei că după aceea Fecioara Maria ar fi putut avea și alți copii.

Dar să luăm seama și să înțelegem că în Sfânta Scriptură expresia „*pînă cînd*", înseamnă **veșnicie**.

Căci zice Domnul : „*Iată, Eu sînt cu voi în toate zilele pînă la sfîrșitul veacului*" (Matei 28, 20).

Oare aceasta înseamnă că se va despărți de noi după sfîrșitul veacului acestuia ?

Oare nu zice dumnezeiescul Apostol Pavel : „*Și astfel (după obșteasca înviere) , pururea vom fi cu Domnul ?*" (I Tes. 4, 17).

În alt loc al Sfintei Scripturi este scris: „*Zis-a Domnul Domnului Meu : șezi de-a dreapta Mea pînă cînd voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale*" (Ps. 109, 1).

Oare aceasta înseamnă ca după aceea Mîntuitorul nostru Iisus Hristos nu va șede de-a dreapta Tatălui spre a împărați cu El peste toate veacurile, deoarece știm bine că „*împărăția Lui nu va avea sfîrșit*" ? (Luca 1, 33).

Iar dacă în alt loc al Sfintei Scripturi se zice că Noe a dat drumul corbului și zburînd corbul nu s-a mai întors pînă cînd s-a uscat apa pe pămînt (Facerea 8, 7), aceasta înseamnă că s-a mai întors la corabie vreodată ?

Iarăși se arată în dumnezeiasca Scriptură că Micol, fata lui Saul, soția lui David, nu a născut fiu „*pînă în ziua în care a murit*" (II Regi

6, 23). Oare înseamnă că a mai născut fii după ce a murit, pentru că zice „*pînă cînd*" ?

Așadar, să deschidă ochii minții toți acești hulitori ai adevărului, asupra acestor mărturii luate, dintre multe altele ale Sfintei Scripturi și să înțeleagă că vorbele „*pînă cînd*" în Sfânta Scriptură înseamnă veșnic, și după cum Mîntuitorul veșnic va fi cu apostolii Săi și cu toți cei ce împlinesc poruncile Lui; după cum El veșnic va sta de-a dreapta Tatălui împărățind în Împărăția Sa cea fără de sfîrșit, după cum corbul în veci nu s-a mai întors pe corabia lui Noe și după cum în veci Micol, fiica lui Saul, nu a mai făcut fii după ziua în care a murit, tot astfel Iosif cel drept și temător de Dumnezeu, veșnic (în veac) nu a cunoscut-o pe cea care a fost fecioară înainte de naștere, a rămas fecioară în naștere și pururea Preasfîntă și Preacurată Fecioară Maria, Născătoare de Dumnezeu și Maica Luminii, împărăteasa îngerilor și a oamenilor, după naștere.

Cu toate acestea, potrivnicii Maicii Domnului spun că nu trebuie să ne adresăm ei în rugăciunile noastre cu rugăciunile : „*N-avem alt ajutor afară de tine*" și „*Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuiește-ne pe noi*", fiind o mare greșală, pentru că punem pe Maica Domnului ca și pe Mîntuitorul, mijlocitoare mîntuirii noastre, Unul fiind mijlocitorul nostru, Iisus Hristos.

În ce privește adresarea noastră către Maica Domnului, în acest chip : „*N-avem alt ajutor afară de tine*", prin aceasta noi nu tăgăduim unicitatea lui Hristos ca mijlocitor al mîntuirii noastre prin El, dar nu neglijăm nici folosul oricărui ajutor în legătură cu realizarea mîntuirii noastre.

Înțelesul acestei adresări este următorul: „*Tu ne poți da cel mai mare ajutor la mîntuirea noastră subiectivă ; un alt ajutor mai mare nu găsim la nici un sfînt; sau nu avem pe altcineva, care sa ne poată ajuta atît de mult cît poți a ne ajuta tu, ca Maică a Mîntuitorului nostru*".

Iar cuvintele de rugăciune adresate ei: „*Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuiește-ne pe noi*", înseamnă : „*înduplecă pe Fiul tău să ne mîntuiască!*" sau : „*izbăvește-ne pe noi*".

În limba greacă, limbă în care au fost scrise aproape toate cărțile Noului Testament, ca și cărțile de cult ortodox, verbul „a mîntui” înseamnă și a scăpa, a izbăvi de rău, de necaz, de ispită, de strîmtorare. Deci : „*Preasfîntă Născătoare de Dumnezeu, mîntuiește-ne pe noi*”, înseamnă : „*ajută-ne cu rugăciunile tale să ne izbăvim de rele, de necaz, de lucrările diavolului, de patimi*”.

Așadar, prin „*mîntuiește-ne pe noi*” nu înțelegem „*iartă-ne păcatele*”, ci „*roagă-te Fiului tău pentru mîntuirea noastră*”.

E cu neputință ca prin cinstirea Maicii Domnului să supărăm pe Fiul ei, Căruia prin aceasta nu îi scădem cu nimic din adorarea ce I se cuvine, ci, dimpotrivă, toată preacinstirea Maicii Domnului trece de partea Fiului ei, Care a ales-o și a sfințit-o pe ea spre a-I fi Lui Maică.

În cele de pînă aici am arătat cu mărturii din Sfînta Scriptură, cîntea, slava și darurile date de Dumnezeu Prea-sfintei Sale Maiei, pentru că :

— Dumnezeu, încă o dată după căderea lui Adam și a Evei, a prevestit pe Maica Domnului că ea va fi cea femeie-fecioară care prin Fiul ei va zdrobi capul șarpelui (Facerea 3, 15).

— apoi despre ea s-a proorocit că va fi cea fecioară care va naște pe Emanuel — Dumnezeu (Isaia 7, 14) ;

— ea va fi mijlocitoare a intrării în lume a Mîntuitorului nostru Iisus Hristos (Ieremia 31, 2-23) ;

— ei i s-a închinat arhanghelul Gavriil și a numit-o pe ea „*plină de har*” și „*binecuvîntată între femei*” (Luca 1, 28) ;

— ei i s-a închinat Elisabeta, maica Sfîntului Ioan Botezătorul, numind-o „*binecuvîntată între femei*” și „*Maica Domnului meu*” (Luca 1, 40-45);

— fericit este pîntecele și sînul ei că a purtat și a alăptat pe Mîntuitorul lumii, Hristos (Luca 11, 27-28) ; Mîntuitorul, ca Fiu al ei, o asculta și îi era supus (Luca 2, 51);

— o primă minune a făcut-o Mîntuitorul la nunta din Cana Galileii, la rugămintea ei (Ioan 2, 3-10);

— Mîntuitorul S-a îngrijit de soarta ei chiar și atunci cînd suferea

înfricoșate chinuri pe cruce, încredințînd-o pe ea spre purtarea de grijă a celui mai iubit dintre toți apostolii Săi (Ioan 19, 26-27) ;

— ea însăși prin Duhul Sfînt a proorocit că toate neamurile o vor ferici și-i vor aduce cult pentru mărirea cu care a învrednicit-o Dumnezeu pentru smerenia ei (Luca 1, 48-49);

— însuși numele Maicii Domnului în limba ebraică se tîlcuiește „Doamnă, Stăpîină”.

— Această Doamnă și împărăteasă Fecioară, va sta de-a dreapta tronului Fiului ei în ziua Judecării de apoi (Ps. 44, 11);

— ea a zămislit și a născut din Duhul Sfînt pe Fiul lui Dumnezeu (Luca 1, 35), fiind umbrată de puterea Celui Prea înalt, și rămînînd fecioară și după naștere (Iezechil 44, 1-3);

— ea este mai cinstită decît heruvimii și mai mărită decît serafimii, neavînd și alți fii afară de Iisus Hristos, Mîntuitorul lumii.

Mama celor ziși „frați și surori ai Domnului” nu este Maica Domnului, ci Maria lui Cleopa (Matei 27, 55-56 ; Marcu 15, 40-47 ; Luca 1, 16, 1 ; Ioan 19, 25) iar „frații” Domnului sînt numai rudeni cu El, dar nu frați naturali ai Lui, căci în vechime la iudei, rudeniile de aproape se ziceau frați (Facerea 22, 8). Mama fraților Domnului, Maria lui Cleopa, se numește soră cu Maica Domnului, tot în acest sens de rudenie apropiată (Ioan 19, 25 ș. a.).

După ce ați văzut mărturiile Sfîntei Scripturi despre aceste adevăruri privitoare la Maica Domnului, dacă ați avea mintea curățită de întunericul ereziei și de păcate, ați putea înțelege prea luminat, de ce anume noi creștinii ortodocși din Biserica lui Hristos cea dreptmăritoare aducem cinstire Preasfintei Fecioare Maria.

Rugîndu-ne ei, o punem pe ea mijlocitoare către Fiul ei și Dumnezeuul nostru, spre a ne ajuta prin mijlocirea prea puternicelor sale rugăciuni, pe care le face pururea către Dumnezeu pentru tot neamul omenesc și mai ales pentru cei binecredincioși.

De ce nu cinstiți voi pe Maica Domnului cînd însăși dumnezeiasca Scriptură vă arată că și Arhanghelul Gavriil a cinstit-o pe ea cu închinăciune? (Luca 1, 29).

De ce nu cinstiți pe Maica Domnului, care e Biserica Împăratului

slavei cea mai desfătăată decât cerurile, căci ea pe Dumnezeu — a Cărui slavă nu o cuprinde nici cerul, nici pământul — în pînțele L-a purtat (Luca 2, 6-7) ?

Pentru care pricină voi nu cinstiți pe Maica Domnului, care, după mărturia Sfintei Scripturi și a Arhanghelului binevestitor, este „*plină de har*” ? (Luca 1, 28-30).

Din ce cauză sînteți atît de împietriți și orbi la înțelegerere și nu cinstiți pe Maica Domnului pe care prin Sfîntul Duh a vestit-o Elisabeta că e Maica Domnului și binecuvîntată între femei (Luca 1, 40-43) ?

Dacă voi ziceți că credeți cele scrise în Sfînta Scriptură, apoi de ce nu cinstiți și venerați pe Maica Domnului, cînd Scriptura vă arată că pe ea o vor fericii toate neamurile, pentru mărirea pe care a făcut-o Dumnezeu cu ea ?

Pentru care pricină voi ați ajuns la atîta întuneric de neînțelegerere, că în loc de a cinsti și a venera pe Maica Domnului, voi o huliți și în nebunia voastră o socotiți ca pe o femeie de rînd ?

Sfîntul Duh a arătat-o pe ea în psalmi ca pe o împărăteasă a îngerilor și a toată făptura, stînd *de-a dreapta* Fiului ei *în haină aurită și prea înfrumusețată*., (Ps. 44, 11) și voi o numiți că este o femeie oarecare, ca toate femeile ?

Duhul Sfînt arată în Sfînta Scriptură că va fi pomenită din neam în neam și toate popoarele o vor lăuda pe ea în veacul veacului (Ps. 44, 20-21), iar voi nu voiți să o lăudați și să o venerați pe Maica Domnului.

Duhul Sfînt arată că „toată slava fiicei împăratului (a Maicii Domnului) este înăuntru, îmbrăcată cu țesături de aur, și prea înfrumusețată (Ps. 44, 15).

Prin slava dinăuntru arată că este cămară a Duhului Sfînt, preacurată, iar voi o huliți pe Maica Domnului și o necinstiți.

Maica Domnului este acea fecioară care a născut pe Emanuel-Dumnezeu (Isaia 7, 14) și voi ziceți că este o femeie oarecare ca toate femeile.

Duhul Sfînt prin gura proorocului Iezechiel o arată pe ea, pe Maica

Domnului, ca „ușă încuiată” prin care nimeni nu va trece decât Dumnezeu lui Israel, și după trecere, încuiată va rămîne (Iezechiil 44,1-3), adică *fecioară va fi înainte de naștere, fecioară în naștere și după naștere pururea va rămîne fecioară*, iar voi ziceți că Maica lui Dumnezeu a mai avut și alți fii afară de Fiul lui Dumnezeu, pe Care l-a născut.

Mai bine ar fi ca voi să vă legați cîte o piatră de grumaz și să vă aruncați în mare (Matei 18, 6-7 ; Marcu 9, 42 ; Luca 17, 1-2) decât să se smintească sufletele bunilor creștini cu minciunile și hulele voastre cele drăcești și blestamate.

Cum ar fi putut oare Iosif cel drept și temător de Dumnezeu (Matei 1, 19) să îndrăznească a se atinge de Preasfînta Fecioară după nașterea ei, mai ales după ce el a primit descoperirea — prin îngerul Său — că ceea ce s-a zămislit în pînțele Fecioarei este de la Duhul Sfînt (Matei 1, 20) și că Cel zămislit din Duhul Sfînt va fi Mîntuitorul lumii, Hristos (Matei 1, 21) ?

Oare dreptul și temătorul de Dumnezeu, Iosif — căruia i s-a descoperit de la Dumnezeu că Fecioara Maria, logodnica sa, a zămislit de la Duhul Sfînt și a înțeles că prin ea Dumnezeu va lucra la mîntuirea neamului omenesc, la zdrobirea capului șarpelui (Facerea 3, 15) și că este Fecioara proorocită de Duhul Sfînt prin Sfîntul Prooroc Isaia, care va naște pe Emanuel, Dumnezeu și Mîntuitorul lumii (Isaia 7, 14) — sa mai poată cugeta cele omenești asupra ei ?

Tocmai de aceea Iosif cel drept și temător de Dumnezeu s-a arătat așa de osîrduitor și ascultător și a slujit cu atîta osteneală Pruncului Dumnezeu, de la naștere, la fuga în Egipt și la întoarcerea de acolo (Luca 2, 4-5 ; Matei 2 13-14 ; 20, 21-23), precum și în ceilalți ani ai vieții sale, pînă la vîrsta de 30 de ani ai Mîntuitorului, pentru că își dădea desăvîrșit seama de **chemarea** ce o are de a sluji Preasfîntei Fecioare, prin care Dumnezeu a venit în lume cu Trup, să mîntuiască neamul omenesc.

Deci, mute să fie gurile tuturor ereticilor și ale sectarilor care aduc hule asupra împărătesei îngerilor și Maicii lui Dumnezeu și a

dreptului și temătorului de Dumnezeu Iosif, în cele ce rău și nebunește socotesc că ar mai fi avut și alți fii Preasfînta și Preacurata Fecioara Maria, Născătoarea de Dumnezeu, cea „*plină de har*”.

Lepădînd toate hulele cele fără minte ale sectanților, noi, fiii Bisericii lui Hristos, să avem pe Maica Domnului pururea rugătoare și mijlocitoare pentru mîntuire înaintea lui Dumnezeu.

Mamele s-o cinstească neîncetat ca pe Maica Fiului lui Dumnezeu.

Fecioarele s-o laude ca pe o maică pururea Fecioară.

Preoții și călugării, ca pe maica Marelui Arhiepiscop Iisus Hristos.

Iar noi, creștinii dreptmăritori, într-un glas cu îngerii și cu sfinții, să cîntăm zilnic Acatistul și Paraclisul Maicii Domnului, repetînd cu toții această sfîntă cîntare: „*Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!*”